

I 1943 — PUDSIGT nok næsten samtidig med den første officielle eksperimentelle atomsprængning i udkanten af Chicago — fandt en psykisk kernesprængning sted: En 37-årig schweizisk kemiker, dr. Albert Hoffmann, stod i Sandoz-laboratorierne i Basel og arbejdede med en meldrojesvamp.

Under arbejdet med at dechifrere svampens kemiske struktur følte han sig pludselig mærkelig tilpas: Hele verden svirrede og drejede rundt foran ham, strømme af farver cirkulerede i 360 graders horisonter, alt blev eet stort fantastisk flimrende kalejdoskop og borede sig ind i øjnene med en smertende overjordisk intensitet. Dr. Hoffmann havde opdaget LSD, eller som den kemisk korrekte betegnelse er: LSD-25.

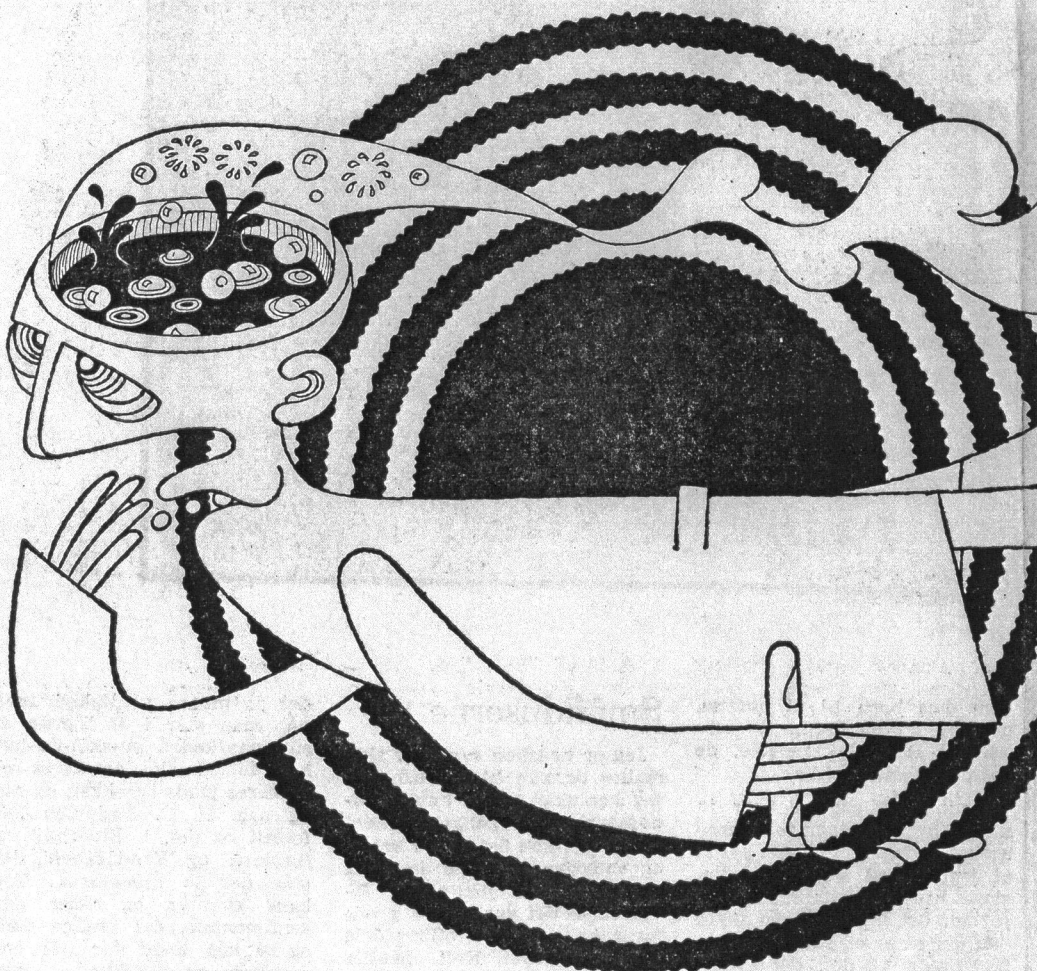
LSD blev, som de fleste vil vide, i sine kredse en nok så stor revolution som atombomben der jo blot var endnu en dødsmaskine, om så den største. Aldous Huxley, Cary Grant, Timothy Leary, Alan W. Watts, Allen Ginsberg, er en håndfuld af de mest velformulerede vidner om og på LSD's afgørende indflydelse på bevidstheden. Flere og mere lokale vidner vil kunne findes på Christiania, men jeg gætter på at det klareste danske vidneudsagn til sin tid vil komme fra Ebbe Kløvedal Reich.

ANYWAY, DET var dengang: Basel 1943. Dr. Hoffmann snublede bogstavelig talt over dette bevidsthedsændrende kemikalie, og det var hvad det var. De undersøgelser der foregår med andre mere eller mindre beslægtede stoffer i disse år kender ikke meget til at snuble. De er nøjagtigt og præcist planlagte — og meget få uden for laboratorierne kender noget som helst til hvad der foregår.

Eller vidste De f. eks., at den amerikanske hær har en rigelig forsyning af BZ-bomber? BZ er et kemisk koncentrat der forholdsvis omgående giver voldsomme hallucinationer, tab af enhver form for sindsro, manisk opførsel — og som forresten, som en af sine fysiske bivirkninger, blokerer vandladning og altså gør det umuligt at tisse. Fiks lille sag, ikke sandt? I en potentiel krigssituation fyres BZ'erne, og så må alle russerne stå og holde sig i skridtet og se millioner af skræppende fortidsogler i luften mens de stille og roligt bliver bøffet ned. Særde-

Frankenstein fremmelige fa

En rundvisning i 1970ernes kemiske laboratorier

Ved Dan Turell og Peder Nyman:

les effektive. Får kanoner til at minde om slangebøsser.

Overhovedet ingen tvivl om det: Fremtidens krig bliver kemisk. Vietnam var øvelsespladsen, Onkel Sam's laboratorium. Nu har Onkel lært eet og andet, og lærdom skal jo bruges, ikke. Og lige som atomkraft kan bruges til både at lægge lande øde med og til at dyrke marker med, på samme måde kan naturligvis neurokemien bruges opbyggende og ødelæggende. BZ er ikke den eneste nye mulighed i kemi-branchen, langtfra.

1970'ERNES Albert Hoffmann

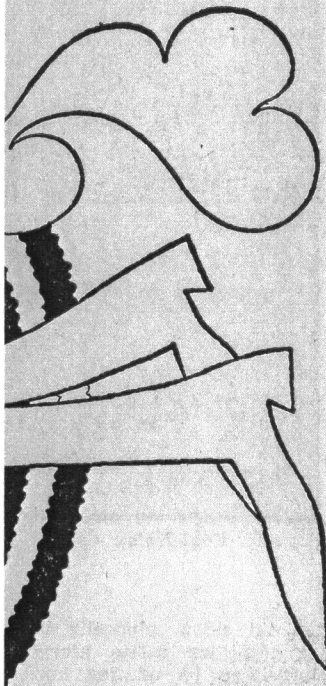
hedder Alexander T. Shulgin. I Shulgin's laboratorier i Californien foregår en stor del af nutidens alkymi, her findes kolber og væsker og piller der ville kunne forandre de fleste mennesker så meget indefra, at end ikke deres bedste venner ville kunne genkende andet end kroppen bagefter. For andre til det værre eller til det bedre — det er ofte svært at afgøre. Hvem kan det?

Lad os tage et efterhånden gennemanalyseret Shulgin-patent: DOET. DOET åbner bevidstheden for nye ideer, bogstavelig talt. Samtlige forsøgspersoner følte bagefter de

havde fået lukket en låge op i hovedet, havde tænkt på muligheder de aldrig før havde kunnet omfatte — ganske som Huxley og Cary Grant (og blandt mange andre også undertegnede) gjorde efter LSD. DOET gør små studenter kvikkere og får dem til at opfatte hurtigere og sikrere. Uden kemiske bivirkninger som LSD'ens nervøsitet eller amfetamin'ets undergravning af ressourcerne — så vidt man altså ved. DOET er naturligvis ikke frigivet, men det eksisterer altså, klar til anvendelse i en 'krise-situation'.

Et andet Shulgin-patent vil

S etre

mmw.

derimod muligvis komme på markedet i 1978. Den pille han kalder 'Den kalorieløse Martini' er p. t. under sundhedsmyndighedernes test. Den beskrives som en art minilomme-mescaline, en pille der giver en let sorgløs stemning, som et par drinks men ikke flere. Varedeklarationen lyder på et kvarters opstemthed og op til to timers efterfølgende dyb afslappelse. Nyttig ved mange lejligheder og lige til at have i lommen, men Johnnie Walker og Southern Comfort vil næppe elske Shulgin for det.

DET ER SÆRE ting der fore-

går hos Shulgin, og hans frivillige forsøgspersoner må være indstillet på lidt af hvert. Sidste år fandt der en fejl sted på disse psykiske Frankenstein-laboratorier: Det viste sig at en ny kemisk substans gjorde personerne bange for og overordentlig stærkt påvirket af lyde, lyde af enhver art, de blev mere end overfølsomme over for dem, de vred sig af smerter og alle lyde gik tværs igennem deres nerver. Ubehageligt, naturligt, men midlertidigt. Hver branche sine risici. Og nu ved Shulgin altså hvordan man opnår den effekt.

Men Shulgin er ikke alene på markedet, tro ikke det. En anden anset avantgarde-medicinmand, hollænderen David de Wied, har et lige så underholdende repertoire i gang. De Wied arbejder med de såkaldte hjerne-peptider. Oxytocin er eet af disse. Oxytocin er et interessant stof: Det får mennesker til at glemme, det undertrykker simpelt hen erindringer i hjernen. Det er en sikrere form for elektrochok og pilleform. Det er rart hvis man er tidligere KZ-fange eller lider af et konstant granatshok med mareridts-feedback hver nat. Det er straks lidt mindre rart at tænke på hvordan oxytocin kunne bruges i en given situation. Turde De betro Orla Møller et glas oxytocin?

Et andet de Wied-produkt er angiotensin. Også angiotensin vil være nyttigt i krigssituationer. Blot en enkelt injektion giver en tørst så stærk, at uanset hvad man er i gang med vil man gå til barskabet, vandhanen eller brønden for at drikke, drikke, drikke, og man vil blive ved og glemme alt andet.

Angiotensin er endnu kun prøvet på dyr. De glemmer at spise, glemmer angsten for mennesker, glemmer alt andet plaget af denne frygtelige tørst. Kun prøvet på dyr — endnu, naturligvis. Næste led vil givet være at prøve det af i et u-land mod passende godtgørelse.

APROPOS PEPTIDER, en af de sidste spændende undersøgelser inden for hjerneændrings-videnskaben fandt sted ved et samarbejde mellem mexicanske og amerikanske forskere i år. Man tog et bundt katte, man fandt ud af hvilke peptider i deres hjerter der kun var aktive mens de sov, altså populært sagt den del af kemien der kører drømmene, nathjernen, det stof som drømme bogstaveligt væves af, og disse peptider tog man så ud og satte ind i hjernen på andre katte — de fik med andre ord en overdosis katte-drømme-stof. Efterfølgende målinger viser så at disse nye katte drømte langt

mere end før — og langt mere end normalt. Ganske simpelt, Watson. Naturligvis tyder alt på man kan gøre tilsvarende med f. eks. mennesker.

Der vil det måske knibe mere med et nyligt Harvard-eksperiment: Det hvor man af en geds hjerne uddrog søvn-peptiderne, en ged der var holdt søvnløs i uger, og så sprøjtede det ind i en flok rotter der praktisk talt snorkede i mængdesvis efter. Halvvejs en gys, halvvejs en biologisk vits. Man kan forestille sig vittighederne i frokost-stuerne blandt personalet.

Også i England leger de for tiden med et nyt peptid, LRH. LRH giver impotente mænd potensen tilbage, mens potente mænd får mere potens, mere sperma, mere lyst. LRH vil formentlig før eller senere blive frigivet, men til gavn for hvor mange? For de impotente kun? Eller måske også for de bare helt ustyrligt liderlige der vil æde LRH fra morgen til aften for at kunne knalde fra morgen til aften?

OG HVAD SÅ med LRH's anti-stof, modsætningen som

heller ikke er svær at producere — den der til gengæld blokerer mænds seksuelle potens. (LRH er endnu ikke afprøvet på kvinder). Har det englekse forsvar mon copyright på den? Eller kan konen mon om tyve år købe den på apoteket når hun ikke rigtig gider og så lige hælde den i aftenkaffen?

Det er endnu ikke godt at vide, men et tør man roligt sige: Efter dr. Hoffmann var snublet over LSD var der mange der snublede i LSD, og det viste sig hurtigt, man ikke behøver et Sandoz-laboratorium for at producere LSD. Et baggårds-slumkøkken og et sæt 'Den lille Kemiker' er stort set nok til at gå fra hjemmebryg til hjemmesyring.

Og lige så lidt som politiet eller loven i andet end forbiddende kan forhindre folk hvis krop råber på heroin i at få den, lige så lidt kan man stoppe disse og andre nye drugs, der snart vil gøre det vi hidtil har kaldt 'stofproblemer' til så besk en yndig antikveret joke som Oldemors halvfemser-skorter. Hvem bliver mon den første pep-tid-pusher i Deres kvarter?